

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jan Schneeweise a Jana Kratochvíla v právní věci

žalobkyně: **AMC Networks Central Europe s.r.o.**, IČO: 271 12 501
se sídlem Pobřežní 3, Praha 8
zastoupená advokátkou JUDr. Michaelou Fuchsovou, Ph.D.
se sídlem Voršilská 10, Praha 1

proti

žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
se sídlem Škrétova 6, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2021, č.j. RRTV/6842/2021-loj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 60 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o vysílání**“). Dopustila se jej tím, že dne 29. září 2020 odvysílala od 19:05 hod. na kanálu AMC CHANNEL HUNGARY (dále jen „**AMC**“) snímek Dracula 2000 (dále jen „**Snímek Dracula**“), čímž porušila povinnost nezařazovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, konkrétně tím, že Snímek Dracula, „*který byl odvysílán v čase, kdy mohou být u obrazovky i děti bez přímého dohledu rodičů, obsahoval řadu násilných scén. Explicitně zde byla zobrazena mrtvá, často výrazně zakrvácená či jinak zohavená těla a objevovaly se zde děsivé scény, jež mohly vyvolávat silné pocity strachu. ... Především u menších dětí pak tyto záběry mohly vyvolat traumatickou reakci v podobě trvalejších stavů úzkosti, nočních můr apod. Scény zobrazovaly situace, jež mají u dětských diváků potenciál snižovat citlivost k projevům násilí. Pořad tak mohl ohrozit zejména psychický vývoj dětí a mladistvých.*“ Druhým výrokiem napadeného rozhodnutí byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a čtvrtým výrokiem ji byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že se na zasedání konaném dne 8. 12. 2020 zabývala stížností sp. zn. RRTV/15420/2020-vra, zaslanou jí maďarským regulátorem Media Council of the National Media and Infocommunications Authority, na jejímž základě naznačila, že se žalobkyně dopustila výše popsaného jednání. Dle maďarského regulátora bylo nejvýraznějším problémem odvysílání pořadu zobrazování obětí vystavených násilí a realistické zobrazení agonie postav trpících krvavými zraněními a smrtelnými ranami. Snímek Dracula měl oproti originální podobě projít editací žalobkyní, i přes tuto editaci však měl obsahovat velké množství násilných krvavých scén obsahujících vraždy, kusy těl a utrpení obětí. Protože žalobkyně disponuje licencí vydanou žalovanou v České republice, provedla žalovaná vlastní analýzu snímku. Následně uvedla jeho krátký popis a konstatovala, že z provedené analýzy vyplynulo, že snímek obsahoval hororové prvky, byl svým zpracováním děsivý, působil ponuře a tísnivě, zobrazoval násilné scény, realistické utrpení postav, krev a části lidských těl. Poté popsala deset neproblematičtějších scén, přičemž k popisu byl vždy připojen snímek děje.
3. Žalovaná dovodila, že Snímek Dracula obsahuje násilné scény, které mají potenciál ohrozit zejména psychický vývoj dětí. Explicitně jsou zde zobrazena mrtvá, často výrazně zakrvácená či jinak zohavená těla. Některé scény, doprovázené dramatickou hudbou, blikáním obrazovky a momenty vzbuzujícími úlek mohly vyvolávat silné pocity strachu. Především u menších dětí mohly vyvolat traumatickou reakci v podobě trvalejších stavů úzkosti, nočních můr apod. Scény zobrazovaly situace, jež mají u dětských diváků potenciál snižovat citlivost k projevům násilí. Snímek Dracula byl odvysílán v čase, kdy u televizních obrazovek mohou být přítomny děti i bez přímého dohledu rodičů, nicméně se jedná spíše o čas večerní, kdy lze očekávat přítomnost starší skupiny dětí a mladistvých. Například v Nizozemsku měl Snímek Dracula stanovenou věkovou hranici přístupnosti 16 let, což je vůbec nejvyšší užívaná věková hranice a fakticky značí přístupnost pro dospělé. Nizozemský systém Kijkwijzer v souvislosti s tímto snímkem upozorňuje na násilí a strach. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně mohla jeho odvysíláním porušit § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, ačkoliv již byla v minulosti na jeho porušení upozorněna v souvislosti s jinými snímky. Zahájila tedy se žalobkyní správní řízení.
4. Na to reagovala žalobkyně přípisem č.j. RRTV/1044/2021-vac, v němž uvedla, že kanál AMC je určen zejména pro dospělé a je vysílán prostřednictvím družic. Není dostupný všem, ale pouze těm, kteří si jej vyberou z nabídky. K tomu žalovaná uvedla, že povinnost uložená v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání se vztahuje na všechny televizní kanály a není rozhodné, jak jsou šířeny. Výběr z nabídky není technickým řešením, kterým by docházelo k omezení přístupu k vysílání dětem. Není ani rozhodné, jaká je cílová skupina diváků

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

konkrétního kanálu. Žalobkyně nedeklarovala a nedoložila, že divákům poskytuje technické opatření k omezení přístupu vysílání dětem a mladistvým.

5. Žalobkyně dále argumentovala, že pečlivě vybírá pořady, které jsou vysílány během dne tak, aby dětská diváci nebyli jejich sledováním nijak ohroženi, přičemž zohledňuje i klasifikace pořadů v okolních státech. Ze Snímku Dracula vystříhla nevhodné scény v délce tří minut. Uvedené tvrzení označila žalovaná za nepřesvědčivé. Pokud by žalobkyně přikládala váhu výsledkům věkové klasifikace v evropských státech, nezařadila by pořad v době, která je zapovězena v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Vzhledem k jeho sestříhání je zřejmé, že si byla dobře vědoma jeho nebezpečnosti pro dětské diváky. Jednalo se však o kosmetickou úpravu, rizikový dopad se jen snížil, nebyl odstraněn. Právní řád navíc klasifikací pořadů neřeší.
6. Žalobkyně dále namítala, že neexistují oficiální stanoviska či výkladové materiály žalované k plnění dané povinnosti a o odlišném názoru žalované se tak dozvěděla až při zahájení správního řízení. To žalovaná odmítla s tím, že v zákoně je zakotven institut upozornění (§ 59 zákona o vysílání) a žalovaná zveřejňuje všechna svá rozhodnutí a související judikaturu na svých webových stránkách. Žalobkyně poté uvedla, že ač s názorem žalované nesouhlasí, nebude již Snímek Dracula zařazovat do vysílání mezi 6:00 a 22:00 hod. Ujistila žalovanou o svém úmyslu zákon dodržovat a požádala o případné uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby.
7. Při zasedání 23. 3. 2021 provedla žalovaná důkaz zhlédnutím záznamu Snímku Dracula. Následně zaslala žalobkyně žalované další vyjádření, v němž zopakovala, že kanál AMC není dětským kanálem, přičemž Snímek Dracula byl vysílán od 19:05 hod., kdy je velmi pravděpodobné, že přítomnost rodičů mohla ovlivnit, jaký obsah děti a mladiství konzumují. Žalovaná označila dané tvrzení za irelevantní a konstatovala, že lze předpokládat, že rodiče oprávněně spoléhají na to, že provozovatelé vysílání dbají zákonných povinností a v denním vysílacím čase se tedy ve vysílání neobjeví pořad, který by jejich děti mohl ohrozit. Fakt, že si maďarští rodiče regulátorovi stěžovali, dokládá, že byli postupem žalobkyně zaskočeni. Žalobkyně také popsala své interní mechanismy, které měly nastalé situaci zabránit, jejichž existenci žalovaná kvitovala, avšak uvedla, že Snímek Dracula posuzovala v podobě, v níž byl zařazen do vysílání a interní posuzování pořadu žalobkyní nemá na posouzení ze strany žalované vliv.
8. Přestupek dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je ohrožovacím přestupkem, u něhož k vyvození odpovědnosti postačuje ohrožení objektu (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č.j. 8 As 50/2015 – 39). K porušení zákona došlo odvysíláním Snímku Dracula ve večerních hodinách v rámci kanálu AMC, který dlouhodobě dosahuje nižších hodnot sledovanosti, což žalovaná posoudila jako polehčující okolnost. Ačkoliv údaje o sledovanosti nebyly v rámci řízení hodnoceny, lze čas odvysílání hodnotit jako čas s typicky vyšší sledovaností. Jedná se však již o čas večerní a lze očekávat přítomnost spíše staršího publika. Jednalo o odvysílání cca dvouhodinového pořadu, v němž se ohrožující obsah vyskytoval opakovaně, což žalovaná zhodnotila jako mírně závažné. Jako přitěžující pak žalovaná hodnotila skutečnost, že žalobkyně je profesionálem v oboru, v němž se přestupku dopustila. Za možný škodlivý následek označila ohrožení zákonem chráněné skupiny diváků, zejména ohrožení psychického vývoje dětí. Závěrem konstatovala, že po zhodnocení všech okolností uložila žalobkyni pokutu ve výši 200 000 Kč, což představuje 2 % maximální možné zákonné sazby.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

II. Obsah žaloby

9. V žalobě žalobkyně namítala, že vyhodnocení Snímku Dracula nebylo žalovanou provedeno v souladu se zákonem. Tvrdila, že násilí je historicky součástí kultury a audiovizuálních děl, a to včetně pohádek. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je však založeno na subjektivně zkresleném hodnocení. Žalovaná provedla hodnocení předmětných scén izolovaně, bez ohledu na kontext Snímku Dracula a jeho vyústění. Lze dovodit, že sledává jakékoliv násilí v něm obsažené za schopné ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých. Připustila, že hodnocené scény násilí obsahují, to ale neznamená, že zobrazené násilí může automaticky ohrozit děti a mladistvé. Scény je nutno brát v kontextu celého děje. Nejsou-li děti a mladiství schopni jednotlivé scény zanalyzovat jako žalovaná za použití analytických postupů, nemohou na ně dané scény mít tvrzený vliv. V rámci posuzování vhodnosti pro děti a mladistvé je nutno vzít v potaz dějový kontext, způsob zobrazení, případná poučení a vyústění děje.
10. Žalobkyně provádí hodnocení pořadů s ohledem na jejich vhodnost pro děti a mladistvé za pomoci interních a externích nezávislých hodnotitelů, což učinila také v posuzovaném případě. Ve správním řízení o této skutečnosti žalovanou podrobně informovala. V případě potřeby je navíc hodnocení víceúrovňové. Na jeho základě žalobkyně upravila originální verzi Snímku Dracula, aby neobsahoval scény, které by mohly ohrozit vývoj dětí a mladistvých. Žalobkyně se ochraně dětí a mladistvých řádně věnuje, pořady nejsou do programové skladby v čase od 06:00 do 22:00 hod. zařazovány svévolně, ale po odborném vyhodnocení.
11. Odlišný subjektivní názor žalované na Snímek Dracula neměla žalobkyně možnost předem zjistit. Žalovaná nemá možnost posuzovat pořady z hlediska jejich vhodnosti pro děti a mladistvé před jejich odvysíláním a není možno požádat ani o předběžné stanovisko, neboť by se jednalo o cenzuru. Hodnocení žalované tak může žalobkyně zjistit až v okamžiku, kdy je zahájeno správní řízení. V takových případech žalobkyně žalovanou vždy ujistila, že akceptuje její stanovisko, i když s ním nesouhlasí, a daný pořad nebude vysílat mezi 06:00 a 22:00 hod. Žalobkyně tak musí spoléhat zejména na svůj systém hodnocení, k čemuž by žalovaná měla přihlédnout, což však nečiní.
12. Zásadní skutečností však je, že kanál AMC cílí zejména na dospělé diváky, což je zásadní pro posouzení, zda Snímek Dracula sledovali dětští či mladiství diváci, a tedy zda mohl být jeho odvysíláním předmětný přestupek spáchán. V Licenčních podmínkách a Dalších programových podmínkách není žádná zmínka o pořadech pro děti a mládež. Dětského diváka by programová nabídka tohoto kanálu zřejmě nezaujala a zvolil by spíše jiné programy.
13. Vzhledem k času vysílání Snímku Dracula je pravděpodobné, že děti a mladiství byli doma s rodiči, kteří mohli ovlivnit, jaký pořad je sledován. Žalovaná nelogicky popřela, že by přítomnost rodičů byla jakkoliv podstatná, na druhou stranu však v napadeném rozhodnutí uvedla, že Snímek Dracula byl odvysílán v čase, kdy mohou být u televizních obrazovek přítomny děti i bez dohledu rodičů, a jejich přítomnosti tedy sama přisoudila důležitou roli. Není jasné, z čeho žalovaná usuzuje, že po 19 hod. děti a mladiství sledují TV bez přítomnosti rodičů.
14. Odmítla současně závěr žalované stran irelevance skutečnosti, že kanál AMC je šířen prostřednictvím družic. Skutečnost, že předmětná stanice není dostupná všem, ale jen těm, kteří si ji vyberou a zakoupí, je pro posouzení potenciálního negativního dopadu klíčová. U

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

celoplošně šířených stanic je okruh diváků násobně širší, přičemž dle § 1 písm. c) zákona o vysílání celoplošné televizní vysílání znamená, že jej může na vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel. Skutečnost, že kanál AMC je vysílán prostřednictvím družic a za úplatu okruh potenciálních diváků významně snižuje a je tak tedy pro posouzení relevantní.

15. Žalobkyně dále zpochybnila tvrzení o nepřesvědčivosti své argumentace, že pečlivě vybírá pořady vysílané během dne a zohledňuje i klasifikace pořadů v okolních státech a za tímto účelem také vystříhla ze Snímku Dracula nevhodné scény v délce 3 minuty. Žalovanou zmiňovaná hranice 16 let dle systému Kijkwijzer byla stanovena pro původní verzi snímku, kterou žalobkyně upravila. Stanovisko žalované je tak bezvýznamné. Žalovaná nelogicky nejprve sama odkazuje na klasifikaci Snímku Dracula v jiných evropských zemích a následně ji označí z pohledu českého právního řádu za irrelevantní.
16. Žalobkyně dále zopakovala odvolací argumentaci stran rozhodovací praxe žalované a tvrdila, že z ní sice může vycházet, avšak žalovaná se od své vlastní praxe někdy odchyluje a pořady, jichž se rozhodovací praxe týká a scény v nich, které byly shledány jako nevhodné, neobsahují vždy natolik shodné prvky, aby mohly být aplikovány na ostatní pořady. Nelze tedy souhlasit s tím, že žalobkyně musí být schopna na základě rozhodovací praxe žalované jednoznačně vyhodnotit konkrétní pořad jako nevhodný. Žalovaná navíc nepřiznala žádnou váhu tvrzení, že žalobkyně Snímek Dracula vyřadí z programového schématu tak, aby nebyl vysílán v ochranné době.
17. Žalobkyně dále namítala porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti při stanovení výše uložené pokuty. Tvrzení žalované o zaměření kanálu AMC je nepřesné, uvedená stanice se nezaměřuje na dětské/mladistvé diváky a žalovaná jeho zaměření účelově zjednodušila. Navíc při uložení pokuty nedostatečně zhodnotila polehčující okolnosti spočívající v nižší sledovanosti kanálu AMC a večerním čase vysílání. Není navíc zřejmé, proč hodnotila rozsah ohrožujícího obsahu jako široký, když u některých scén vůbec neuvedla jeho délku. Toto kritérium bylo vyhodnoceno nesprávně a zjednodušeně k tíži žalobkyně. Závěr žalované, že byl Snímek Dracula odvysílán v rozporu s požadavky obdobné péče, neboť jejím cílem nebylo zajištění neohrožení zákonem chráněné skupiny diváků, označila za nesrozumitelný.
18. Poslední okruh námitek žalobkyně mířil na výši uložené pokuty. Žalobkyně považovala její odůvodnění za nedostatečné a nesrozumitelné. Žalovaná nepovažovala za polehčující okolnost, že a) omezený potenciální okruh diváků kanálu AMC (vysílání prostřednictvím družic a za úplatu), b) užší profilové zaměření, pročež pravděpodobnost, že by se na Snímek Dracula dívali i dětští diváci, je nízká a c) deklarované vyřazení Snímku Dracula z programové nabídky v čase od 6:00 do 22:00. Výše uložené pokuty neodpovídá praxi žalované, což žalobkyně ilustrovala na souboru 17 rozhodnutí, jimiž byly žalovanou jak samotné žalobkyni, tak jiným subjektům, uloženy sankce za porušení předmětného ustanovení. Nižší či shodné pokuty byly uloženy i za pořady obsahující násilné scény mnohem závažnějšího charakteru, než jaké byly zobrazeny ve Snímku Dracula a některé byly odvysílány v dřívějších časech, stejně jako kanály vysílanými celoplošně. Ve prospěch FTV Prima s.r.o. například žalovaná zohlednila, že kanál PRIMA COOL v licenčních podmínkách neuvádí, že by programová skladba měla obsahovat i programy pro děti, u žalobkyně to označila za irrelevantní. Ve prospěch téhož vysílatele hodnotila i závazek předmětný pořad v budoucnu nevysílat v čase od 6:00 do 22:00. U pořadu Hlava v oblacích, odvysílaného na stanici Nova Cinema pak vzala v potaz celkové vyznění snímku. Ve shodné výši jako v případě žalobkyně žalovaná uložila sankci za odvysílání pořadu Grimm na stanici

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Prima COOL, ohledně něhož konstatovala, že jeho sledování může tísnivě působit i na dospělého. Tím porušila zásadu rovnosti a legitimního očekávání ukotvenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 Afs 50/2009 – 233 a konstatovala, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, proč se odchýlila od své rozhodovací praxe, proč k tíži žalobkyně nezohlednila argumenty, které v jiných případech zohlednila a nedostatečně odůvodnila, proč považuje Snímek Dracula za tak závažný, že za jeho odvysílání uložila shodnou či dokonce vyšší sankci, než jakou ukládala v případech provozovatelů celoplošného televizního vysílání, poskytovaného navíc zdarma, které má daleko širší divácký dosah.

III. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně se mýlí, když se domnívá, že v momentě, kdy divák není schopen odborně analytického rozboru snímku, na něj tento nemůže mít jakýkoliv, zejména pak negativní, vliv. Zopakovala své hodnocení Snímku Dracula uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatovala, že pokud žalobkyně považuje za pozitivní faktor rychlý spád děje, tak se právě ten v kombinaci s dalšími faktory má vliv na tísnivou atmosféru snímku. Není zároveň možné dovodit, že dobrý konec zásadně snižuje nebezpečnost Snímku Dracula. Dětský divák není schopen katarze související s pozitivním koncem, vnímá děj útržkovitě, a i zhlédnutí jediné scény může mít na jeho psychiku dopad. Žalovaná je kolektivním orgánem, což má eliminovat riziko subjektivního vyhodnocení jednotlivcem.
20. Následně odmítla námitku týkající se vyjádření žalobkyně ze dne 18. 1. 2021, neboť argumentaci v něm obsaženou zohlednila a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s ní vypořádala.
21. Důvodná není ani námitka nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu funkčních interních mechanismů žalobkyně a zkrácení Snímku Dracula. Předmětem řízení byla odvysílání verze snímku a žalobkyně nevysvětlila, v čem by měly mít uvedené skutečnosti vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zkrácená verze dětského diváka neochránila, odvysílání verze pořadu byla vyhodnocena jako ohrožující. Fakt, že původní verze snímku by patrně měla ještě horší následky, na tom nic nemění. Existence interního mechanismu žalobkyně je chvályhodná, měl by však být nastaven tak, aby chránil děti a mladistvé. Odmítla pak také námitku nemožnosti předvídat její názor a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohradila se zároveň proti tvrzení žalobkyně, že se musí spoléhat na svůj systém hodnocení pořadů, čemuž žalovaná nepřisoudila význam. Tento argument nijak nedokládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
22. Za bizarní a nelogické pak označila úvahy žalobkyně o tom, že byl Snímek Dracula odvysílán na kanále, který není primárně určen pro děti a mladistvé, což mělo vést k tomu, že jej nemohli sledovat a k ohrožení jejich vývoje nemohlo dojít. Poté citovala z odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že zákon o vysílání chrání dětské diváky před potenciálně negativním dopadem všech televizních programů, bez ohledu na tematické či věkové zaměření.
23. K námitkám ohledně vlivu dohledu rodičů na závěr o spáchání přestupku taktéž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatovala, že je dle § 5 písm. y) zákona o vysílání nadána vydávat stanoviska vyjadřující její právní názor ve věcech náležejících do její kompetence. V posuzované věci však žádné stanovisko vydáno nebylo. Odmítla tvrzení,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že uvedení mezinárodního hodnocení Snímku Dracula a konstatování, že jím není vázána, je nelogické a nezákonné. Na odůvodnění napadeného rozhodnutí pak odkázala i stran námitky, že se žalobkyně její rozhodovací praxí řídí. Žalobkyně byla v posledních letech za odvysílání pořadů ohrožujících dětské a mladistvé diváky sankcionována, a je otázkou, zda daná argumentace není toliko účelová.

24. K námitce nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí a odůvodnění výše sankce uvedla, že žalobkyně již z logiky věci nebude nikdy souhlasit s názory dozorového orgánu, zvláště je-li zjištěn další přestupek a je uložena sankce. Žalobkyně pouze konstatovala, že pokuta ve výši 2 % maximální možné zákonné sazby nedostatečně reflektuje všechny polehčující okolnosti. Jednalo se tedy o nesouhlas s hodnocením, nikoliv o nesrozumitelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Následně zopakovala své hodnocení rozsahu porušení povinností a odmítla argumentaci žalobkyně stran hodnocení jejího postavení na mediálním trhu a naplnění zákonných kritérií pro stanovení výše sankce. Výše pokuty je výsledkem posouzení řady kritérií, což žalobkyně pomíjí. Žalovaná nemá povinnost provést komparaci pokut uložených jiným subjektům. Žalovaná konkrétně a individuálně zhodnotila relevantní podklady pro rozhodnutí a okolnosti případu, stejně jako zákonná kritéria určení výše sankce. Nedošlo k uložení neodůvodněně nepřiměřené pokuty, ani jiné libovůli či k překročení mezí správního uvážení, k čemuž dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Také zásada legitimního očekávání byla naplněna.

IV. Ústní jednání před soudem

25. Při ústním jednání konaném dne 6. 10. 2021 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích. Právní zástupkyně žalobkyně nadto při jednání konstatovala, že žalobkyně nerozporuje hodnocení žádné ze scén provedené žalovanou v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Při posouzení věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
28. Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání provozovatel vysílání je povinen nezařazovat do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých zejména tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí.
29. Podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání se dále dopustí přestupku tím, že zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, upoutávky nebo další části vysílání, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a nejedná se o vysílání koncovému uživateli dostupné na základě písemné smlouvy uzavřené s osobou starší 18 let, k němuž je poskytnuto technické opatření, které znemožňuje přístup k vysílání dětem a mladistvým.
30. Podle § 61 odst. 2 zákona o vysílání při určení druhu a výměry správního trestu za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží také k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále přihlíží ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v seznamu samoregulačních orgánů, obdrželi-li toto stanovisko písemně do 10 pracovních dnů ode dne zahájení řízení.

31. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Tato námitka není opodstatněná, neboť napadené rozhodnutí je dostatečně a zcela srozumitelně odůvodněno a žalovaná se v něm náležitě vypořádala se všemi zásadními námitkami žalobkyně, stejně jako se vypořádala s argumenty obsaženými ve všech podáních žalobkyně, a není tedy pravdou, že by nepřihlédla k podání ze dne 18. 1. 2021. Je navíc nutno konstatovat, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Soud shledal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádala se všemi zásadními námitkami žalobkyně a napadené rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné.
32. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobkyně, že hodnocení Snímku Dracula bylo žalovanou provedeno subjektivně, jednotlivé scény byly hodnoceny izolovaně, bez ohledu na kontext snímku a jeho vyústění.
33. K posuzování možného ohrožení fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých a hodnocení těchto komponent ve smyslu § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání se již ve své judikatuře vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, č.j. 6 As 70/2007 – 104, publikovaném pod č. 1686/2008 Sb. NSS, konstatoval, že *„Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. quaestio iuris (srov. zejména rozsudky sp. zn. 6 As 14/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).“*
34. Je nutno uvést, že každé hodnocení prováděné jakýmkoliv hodnotitelem je nutně do jisté míry subjektivní. Proto, jak správně konstatovala žalovaná, je Rada pro rozhlasové a televizní vysílání kolektivním orgánem, přičemž na každém rozhodnutí se musí shodnout její většina, čímž je zajištěna nutná míra objektivity rozhodování. V případě členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání se navíc jedná o odborníky na problematiku médií, čímž by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

měla být objektivita rozhodování ještě dále posílena. Z citované pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu je pak patrné, že jde-li o posouzení vlivu obsahu vysílaného pořadu na fyzický, psychický a morální vývoj dětí a mladistvých, měl by jej být schopen provést každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, a to s výjimkou složitých hraničních případů. Ve vztahu k Snímku Dracula však soud neshledal žádné důvody se domnívat, že by se mělo jednat právě o takovýto případ a tak žalovaná, resp. její členové byli zcela jistě dostatečně způsobilí k tomu, aby Snímek Dracula ze shora uvedených hledisek posoudili, stejně jako posoudili naplnění znaků skutkové podstaty předmětného přestupku. Tvrzení o subjektivnosti hodnocení provedeného žalovanou je tak neopodstatněné.

35. Odmítnout musel soud také hodnocení Snímku Dracula provedené ze strany žalobkyně a naopak se ztotožnil s jeho skutkovým i právním hodnocením ze strany žalované. Dle názoru soudu žalovaná posuzovala Snímek Dracula nejen v jednotlivostech nejproblematictějších scén, ale zabývala se také jeho celkovým vyzněním. Soud konstatuje, že scény, které byly žalovanou v napadeném rozhodnutí považovány za v souhrnu naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, se skutečně vyznačují nebývalou hrubostí, intenzitou násilí a děsivostí v takové míře, která naplňuje možnost ohrožení psychického vývoje dětí a mladistvých, byly-li vysílány v denní době, v níž to zákon o vysílání zapovídá. Scény popsaného charakteru se navíc prolínají celým Snímek Dracula a rozhodně tedy nelze konstatovat, že by snad žalovaná účelově vybrala jen několik „nejděsivějších“ scén.
36. Nad rámec shora uvedeného soud zdůrazňuje, že stanovení doby zákazu uvedeného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je zcela v rukou zákonodárce, přičemž lze samozřejmě logicky zdůvodnit, proč zákonodárce přistoupil právě ke stanovení zákazu v době od 6 do 22 hod. Ve zbývajících časových obdobích dne lze totiž u cílové skupiny, na jejíž ochranu předmětné ustanovení cílí, tedy dětí a mladistvých, předpokládat běžných osm hodin spánku. Soud k výše uvedenému dodává, že subjektivní vnímání posuzovaného pořadu různými dětmi či mladistvými může být odlišné s ohledem na jejich individuální vývoj, vyspělost, věk nebo prostředí v rodině. K naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, za něž byla žalobkyně potrestána, však zcela postačí, je-li zde dána pouhá *možnost* ohrozit určitým pořadem fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, ba dokonce postačí i to, *není-li taková možnost principiálně vyloučena být jen u určité části dětské populace*, aniž by bylo nutno prověřovat případy přímého negativního dopadu na konkrétní děti či mladistvé.
37. K námitce žalobkyně, že Snímek Dracula nebyl určen dětským divákům, je nutno uvést, že správní orgán ani soud žalobkyni nevytýkají, že tento snímek odvysílala, nýbrž to, v jakou denní dobu tak učinila. Jednalo se totiž o vysílání v době, jež je, jak bylo již shora soudem uvedeno, vůlí zákonodárce, kterou je soud povinen respektovat, vymezena zvýšené ochraně dětí a mladistvých před nepříznivými účinky pořadů, jež děti a mladiství nejsou s to s ohledem na stupeň své zralosti a nedospělosti reálně zhodnotit a posoudit, aniž by u nich byla dána reálná hrozba psychické újmy či způsobení traumatu. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiléhavě uvedla, že Snímek Dracula „*obsahuje násilné scény, které mají potenciál ohrozit zejména psychický vývoj dětí. Explicitně jsou zde zobrazena mrtvá, často výrazně zakrvácená či jinak zohavená těla a objevovaly se zde i scény, jež mohly vyvolávat silné pocity strachu, doprovázené dramatickou hudbou, blikáním obrazovky a momenty vzbuzujícími úlek. Především u menších dětí pak tyto záběry mohly vyvolat traumatickou reakci v podobě*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

trvalejších stavů úzkosti, nočních můr apod. Scény zobrazovaly situace, jež mají u dětských diváků potenciál snižovat citlivost k projevům násilí.“ S citovaným zhodnocením potenciálních následků odvysílaného Snímku Dracula, provedeným ze strany žalované, se soud bezesbytku ztotožňuje.

38. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že vzhledem k času vysílání Snímku Dracula je pravděpodobné, že děti a mladiství byli doma s rodiči, kteří mohli ovlivnit, jaký pořad je sledován. Povinnost provozovatele vysílání stanovená v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání se vztahuje na celou dobu od 6:00 do 22:00 hodin, aniž by zákon rozlišoval v rámci této doby jednotlivé časové úseky, které by ohrožovaly chráněnou skupinu diváků s větší či menší intenzitou. Časové hledisko může za určitých skutkových okolností hrát roli z hlediska naplnění materiální stránky přestupku. Tento závěr ostatně Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 – 84. Skutkové okolnosti citovaného rozsudku však byly odlišné od nyní posuzované věci. Tehdy byl sporný pořad odvysílán krátce před desátou hodinou večerní (od 21:20 hodin), soud proto přisvědčil stěžovateli, že časové hledisko mohlo mít vliv na posouzení materiální stránky přestupku. V nyní posuzované věci byl pořad odvysílán od 19:05 hodin, tj. v čase, který není natolik blízký desáté hodině večerní, aby snižoval společenskou nebezpečnost předmětného jednání. V tomto čase děti a mladiství mohou být u televizních obrazovek. Čas vysílání posuzovaného pořadu proto neměl v kontextu nyní řešené věci vliv na závěr o naplnění znaků předmětného přestupku (obdobně srov. rozsudek ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 As 80/2011 – 82). Žalobkyně se nemůže zbavit své zákonem stanovené odpovědnosti tím, že se tuto bude snažit přenést na jiné subjekty, v tomto případě rodiče dětí a mladistvých. Žalobkyni je zákonem předmětná povinnost stanovena právě proto, že v zákonem vymezeném čase mohou děti a mladiství sledovat televizní obrazovky často bez přítomnosti rodičů. Proto je potřeba, aby byl jejich mravní a psychický vývoj předmětným ustanovením chráněn. Logiku daného ustanovení nelze popřít konstatováním, že v čase kolem 19 hodin jsou již rodiče většiny dětí a mladistvých doma a jedná se proto o jejich odpovědnost, což by v logice žalobkyně vylučovalo nebezpečnost jejího jednání a tedy také její odpovědnost za spáchání předmětného přestupku. Ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání má totiž chránit všechny děti a mladistvé před působením jím vymezených vlivů bez ohledu na to, zda jsou v čase vysílání daného pořadu pod dohledem rodičů či nikoliv. V tomto smyslu se ostatně již v rozsudku ze dne 29. 3. 2012, čj. 5 As 15/2011 – 116, vyjádřil také Nejvyšší správní soud, který konstatoval, že „Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Tento zákaz se tedy vztahuje pouze na dobu od 6.00 hodin do 22.00 hodin a standard ochrany dětí a mladistvých je zde zřetelně vyšší. Rozhodným kritériem je potenciální ohrožení vývoje dětí a mladistvých, na rozdíl od § 32 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, který vyžaduje nebezpečí vážného narušení tohoto vývoje. Účelem § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je tedy zvýšená ochrana dětí a mladistvých v době, kdy se předpokládá, že mohou televizní vysílání sledovat. Tím je zároveň poskytnuta dostatečná záruka rodičům a dalším osobám zodpovědným za výchovu dětí a mladistvých, že v této době nebudou vysílány žádné pořady, které jsou pro děti a mladistvé nevhodné, a že tedy v této době mohou děti a mladiství sledovat televizi bez jejich dohledu.“ (podtržení doplněno – pozn. soudu).“
39. Důvodnými soud neshledal ani argumenty žalobkyně, že dodržování zákonné povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání zajišťuje prostřednictvím vlastního systému hodnotitelů. Jak správně konstatovala žalovaná, samotná existence daného systému

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nemůže žalobkyni z porušení předmětného ustanovení jakkoliv liberovat. Jestliže žalobkyně tvrdila, že právě na základě onoho systému ze Snímku Dracula odstranila nevhodné scény v délce tří minut, avšak žalovaná i přesto dospěla k závěru, že došlo k porušení předmětného ustanovení, zůstává otázkou, zda je systém žalobkyně v tomto směru nastaven dostatečně efektivně. Spíše o opaku pak svědčí žalobkyní nerozporovaná skutečnost, že za porušení předmětného ustanovení zákona o vysílání nebyla sankcionována poprvé.

40. Soud musel také odmítnout námitky žalobkyně stran nesrozumitelnosti úvah žalované o stanovení výše uložené sankce. Podle stanoviska soudu žalovaná postupovala v souladu s § 61 odst. 2 a 3 ve spojení s § 60 odst. 3 písm. d) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Žalovaná v napadeném rozhodnutí kritéria pro stanovení výše pokuty, tedy kritéria relevantní v projednávané věci, zohlednila a v souladu se základy logického myšlení uvážila v mezích správního uvážení a přezkoumatelným způsobem o tom, proč žalobkyni za odvysílání Snímku Dracula uložila sankci ve výši 200 000 Kč. V tomto smyslu je odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovující, neboť žalovaná se všemi zákonnými kritérii dostatečně podrobně zabývala, přičemž vyložila, jaké skutečnosti pod jednotlivá kritéria podřadila, stejně jako se velice podrobně zabývala jednotlivými polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi případu. V žádném případě tak nelze konstatovat, že by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo možno seznat, z jakých důvodů byla žalobkyni uložena pokuta ve shora uvedené výši.
41. Pokud jde o výši uložené sankce, musí soud konstatovat, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2 % stanoveného zákonného rozmezí. Pohybuje se tedy na samotné dolní hranici. Takovouto sankci nelze v žádném případě vzhledem k okolnostem posuzovaného případu označit za nepřiměřenou. Obstat pak nemůže ani námitka žalobkyně stran porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaná jistě nemohla založit legitimní očekávání žalobkyně, resp. porušit zásadu uvedenou v § 2 odst. 4 správního řádu tím, že žalobkyni uložila shora uvedenou sankci. Žalovaná je totiž povinna hodnotit každý případ porušení zákona jednotlivě a přihlídnout přitom k okolnostem každého případu zvlášť. Žalobkyní uváděné příklady žalovanou v odlišných případech ukládaných sankcí navíc spíše potvrzují to, že žalovaná se od své rozhodovací praxe nijak výrazně neodchýlila, neboť z žalobkyní uváděné tabulky je zřejmé, že za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání v případech, jejichž předmětem bylo odvysílání celovečerních snímků mimo uvedeným ustanovením stanovenou dobu, žalovaná ukládala sankce v rozmezí 100 000 – 400 000 Kč. Ostatní žalobkyní zmiňované sankce byly uloženy za odvysílání seriálů, jejich stopáž je povětšinou mnohem kratší, než je tomu u celovečerních snímků, a takovéto případy tedy nelze s nyní projednávaným případem, ale ani s případy ostatními případy, kdy byla sankce uložena za odvysílání celovečerního snímku, bez dalšího srovnávat. Z žalobkyní zmiňovaných příkladů tak podle soudu nelze v žádném případě dovodit, že by jí byla uložena pokuta jakkoliv vybočující z rozhodovací praxe žalované, tím méně pak mimo zákonem stanovené rozmezí možné výše sankce. V této souvislosti je pak také nutné odmítnout námitku žalobkyně, že se nemůže spoléhat na rozhodovací praxi žalované a je odkázána toliko na systém vlastních hodnotitelů, který již byl soudem shora hodnocen. Z žalobní argumentace je naopak zřejmé, že žalobkyně je s rozhodovací praxí žalované týkající se porušení zákazu stanoveného v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání velmi podrobně seznámena a měla by tak být podle soudu schopna naplnění znaků stanovených v tomto ustanovení bez větších problémů sama posoudit tak, aby již v budoucnu k porušení zákona v tomto směru z její strany nedocházelo.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Ze shora uvedených důvodů má tedy soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. října 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.